

Chương 31

Xuất Nhân Ý Biểu

N

guyên hai người mà Phương Hiểu Trúc vừa xuất chỉ điểm huyết chẳng ai xa lạ mà chính là huynh muội họ Thạch là Thạch Ngọc Trân và Thạch Tuấn Minh, bởi vậy Phương Hiểu Trúc lúc ấy nhìn thấy mặt biến sắc hoảng hốt.

Chàng liền lướt nhanh lên trước về phía họ định xuất thủ giải huyết cho họ, chính lúc ấy phía sau lưng chàng nghe có tiếng kinh phong đến nhắm vào mình, đồng thời một giọng quát trầm:

- Tiểu tử, ngươi thật đáng chết!

Phương Hiểu Trúc lúc ấy trong đầu chấn động mạnh, không biết địch thủ là kẻ nào nên cũng không dám mạo hiểm quay ngay người lại đón địch, đồng thời nếu lúc ấy mà chàng nhảy né tránh sang một bên thì chưởng kinh của địch thủ nhất định đã thương huynh muội họ Thạch như không. Bởi vậy tiến thoái lưỡng nan nên cuối cùng chàng quyết định nhanh chóng vận công ra Đốc Mạch dồn vào các du huyết nghinh đón chưởng phong đối phương, đồng thời vẫn tiếp tục xuất chỉ giải huyết đạo cho Ngọc Trân và Tuấn Minh.

"Bình" một tiếng, Phương Hiểu Trúc cảm thấy khí huyết có chút không thông suốt, lúc ấy chàng đã giải xong huyết đạo cho Ngọc Trân và Tuấn Minh tiện đà nhảy luôn ra ngoài ba bước, mới quay người lại nhìn kẻ vừa đánh mình một chưởng.

Thạch Ngọc Trân huyết đạo vừa được giải liền lớn tiếng nói:

- Ngưu Nhi, không được vô lễ, người ấy là Phương ca ca!

Ngưu Nhi vừa nghe đến "Phương ca ca" liền rú lên một tiếng rồi cầm đầu chạy vào hướng trong nhà ngay.

Phương Hiểu Trúc thấy vậy lắc đầu nói:

- Thật không thể ngờ được là Minh đệ và Trân muội!

Ngọc Trân và Tuấn Minh lồm cồm ngồi dậy, không kịp nói gì với Phương Hiểu Trúc đã cãi nhau, Ngọc Trân giọng oán trách:

- Đều là tại chủ ý của người cả, muốn hù dọa Phương ca ca, để Phương ca

ca phải nhận lấy một chưởng!

Tuấn Minh cũng đống lại ngay:

- Muội muội, sao ngươi lại hoàn toàn trách ta chứ? Há không có phần ngươi trong đó sao?

Ngọc Trân xông lên một bước nói:

- Nếu ngươi không bày chuyện thì ta đã sớm gọi Phương ca ca rồi nha!

Tuấn Minh lại định cãi lại nhưng lúc ấy Phương Hiểu Trúc đã lên tiếng:

- Không ai nên trách ai, cứ xem như ta gặp xui vậy!

Ngọc Trân về bối rối:

- Chỉ tại chúng ta muốn đùa...! Phương ca ca, ca ca trúng thương có sao không?

Phương Hiểu Trúc lắc đầu:

- Không sao! Cũng may công lực của Ngưu Nhi còn kém không đủ đả thương ta.

Rồi lại nghiêm mặt nói:

- Đây là nơi nào?

Tuấn Minh nói:

- Là nhà chúng ta!

Phương Hiểu Trúc hơi ngớ người hỏi:

- Đây không phải là Nhân Quỷ Sầu ư?

Ngọc Trân cười lớn cất giọng trong trẻo:

- Phương ca ca, ca ca trước đây tuy là chưa bao giờ lùi sau ngọn núi sau Bích Loa Hồ nên không biết nơi này, nhưng khi vào đây há không nhận ra địa thế Thúy Trúc Đảo hay sao?

Nguyên đây là nơi ẩn cư của Thiết Đầu Kim Qua Thạch Hoán, trước đây Phương Hiểu Trúc tuy ở trên đảo ba năm nhưng chàng không hề rời đảo một bước nên không biết là phải. Lại nói lần này vào đây con vẹt Tiểu Túy đã không dẫn chàng đi theo mặt trước là phải qua Mạc Phu sơn mà lại theo một con đường khác qua Mịch La theo mặt sau mà đi, nên khi vào đây chàng vẫn không thấy Bích Loa Hồ đâu cả, vậy thì làm sao chàng nhận ra được nơi đây chứ?

Tuấn Minh lúc ấy nói:

- Tiểu Túy thật hại, tự dừng lại dẫn Phương ca ca vào sơn cốc này phương hướng lại khác, địa thế xa lạ làm Phương ca ca không nhận ra tức thời.

Phương Hiểu Trúc cười nói:

- Tiểu Túy thiệt hại làm khổ ta một phen!

Rồi lại chuyển ý hỏi:

- Thạch gia gia có trong nhà chứ?

Tuấn Minh lắc đầu:

- Đã đi ra ngoài.

Phương Hiểu Trúc thở dài:

- Minh đệ và Trần muội có biết Nhân Quỷ Sầu ở đâu không?

Ngọc Trân chu môi cười nói:

- Trúc ca ca vì chuyện gì lại muốn hỏi thăm Nhân Quỷ Sầu?

Phương Hiểu Trúc mặt mày khổ sở đem chuyện song thân phụ mẫu gặp nạn kể ra một lượt cho nghĩa đệ và nghĩa muội mình nghe rồi nói:

- Minh đệ, Trần muội nếu như hai người biết Nhân Quỷ Sầu ở đâu xin hãy giúp ta, ta không có nhiều thời gian nán lại khấu kiến Thạch gia gia.

Ngọc Trân ngẫm liếc mắt Tuấn Minh một cái, rồi nói:

- Chúng ta tuy có nghe nói về Nhân Quỷ Sầu nhưng chính xác ở đâu thì không biết, chuyện này phải chờ gia gia về mới rõ.

Rồi huynh muội họ lôi Phương Hiểu Trúc vào trong nhà tranh.

Tuấn Minh lên tiếng gọi lớn:

- Tiểu Ngưu Nhi, mang trà lên!

Một thoáng sau Ngưu Nhi thân hình to lớn rần chắc bưng khay trà lên, không giữ ý tứ đi ngang đến trước mặt Phương Hiểu Trúc đặt khay trà xuống là đi ngay.

Ngọc Trân cười nói:

- Tiểu Ngưu Nhi, người đánh Trúc ca ca một chưởng lại không thi lễ tạ tội sao?

Ngưu Nhi dừng chân lại quay người lại mặt hồng lên, trừng mắt:

- Các người bị Trúc ca đánh một chưởng há cũng không bảo Trúc ca tạ lỗi, ta chỉ cũng một chưởng lại bảo ta tạ lỗi là sao chứ!

Lời nói tuy không phải lý tí nào, nhưng lúc này cũng làm cho Ngọc Trân chưa biết làm sao.

Phương Hiểu Trúc nhận thấy con người Ngưu Nhi to lớn nhưng vẻ chất phác thẳng thắn nên cũng cười nói:

- Ngưu Nhi nói có lý, ta cũng phải nên tạ lỗi mới đúng.

Ngưu Nhi nghe nói vậy cao hứng cười ha ha... nói:

- Con người người cũng khá lắm, về sau này ta sẽ không đánh người nữa đâu!

Chính lúc ấy từ bên ngoài, Tiểu Túy bay vụt vào nói:

- A, Tiểu Ngưu Nhi, người đánh Trúc đệ đệ phải không?

Ngưu Nhi tựa hồ như rất sợ Tiểu Túy, vừa nghe Tiểu Túy nói vậy không nói gì vội vàng cúi đầu bỏ đi ngay.

Phương Hiểu Trúc vừa thấy Tiểu Túy bay vào liền nói:

- Chuyện này không can hệ gì đến Ngưu Nhi, mà là tại Tiểu Túy người một mình thôi. Hại ta khổ như vậy!

Tiểu Túy nói:

- Ta tận tâm tận lực có lỗi gì với người chứ?

Phương Hiểu Trúc nhướn mày hỏi:

- Đây là Nhân Quỷ Sầu sao?

Tiểu Túy nói:

- Người đi Nhân Quỷ Sầu làm gì nào?

Nó đã biết rõ rồi mà còn cố hỏi!

Phương Hiểu Trúc nghe nó hỏi như vậy bất giác giận lên nói:

- Tiểu Túy ca, người như vậy là thế nào?

Tiểu Túy nói:

- Ta muốn người nói cho huynh muội bọn họ nghe!

Ngọc Trân trên mặt hiện nét bí mật cười nói:

- Đã biết rồi nha, Trúc ca ca đi đến Nhân Quỷ Sầu là để tìm bá phụ và bá mẫu...

Tuấn Minh liếc nhìn Ngọc Trân rồi nói:

- Phương bá phụ và bá mẫu nhất định đang ở Nhân Quỷ Sầu sao?

Phương Hiểu Trúc nhìn thấy thân tình của họ và trong lời nói tựa như có ngầm ý gì với nhau, trong đầu nghĩ cách tìm cho ra nguyên nhân liền cười nói:

- Ngu huynh đang phiền lòng quý vị không nên đùa!

Tuấn Minh nói:

- Tiểu đệ hôm nay bỗng nhiên trong lòng sáng khoái vui vẻ không tả nổi nữa đó!

Ngọc Trân lại gia thêm một câu:

- Trúc ca ca hôm nay sao hỏa khí bốc lên mạnh ghê! Không phải là bị một chưởng của Ngưu Nhi đó chứ?

Phương Hiểu Trúc lắc đầu cười khổ nói:

- Thôi coi như ta chịu thua các người!

Ngọc Trân lại cười, ngữ khí bỗng thay đổi nói:

- Mọi muốn Trúc ca ca "giúp" một việc, ca ca chấp nhận không?

Phương Hiểu Trúc biết vị tiểu cô nương này rất tinh ranh, nghĩ không chấp nhận cũng không xong, liền cười khổ nói:

- Ta không đồng ý cũng phải đồng ý! Người nói đi!

Ngọc Trân hơi ấp úng nói:

- Mọi nghe Lý gia gia nói Phiêu Hương Bộ Pháp của Viên lão tiền bối là thiên hạ vô song...

Tuấn Minh không đợi Ngọc Trân nói hết lớn tiếng cắt ngang:

- Người đừng có bày trò, Trúc ca ca không nên nghe lời nó!

Thật huynh muội hai người này hiết hiểu nổi! Sống với nhau từ nhỏ đến lớn như vậy, không mở miệng thì thôi hễ mở miệng là cãi lộn ngay!

Ngọc Trân không chịu thua, vênh mặt nói:

- Vậy người cũng không phải muốn học Phiêu Hương Bộ Pháp sao?

Tuấn Minh mặt hơi hồng lên định mở miệng chỏ lại nhưng Phương Hiểu Trúc bỗng cười lên ha hả nói:

- Thôi, chỉ cần hai người không xem thường ngu huynh này thì ngu huynh nhất định sẽ không ích kỷ đâu!

Ngọc Trân mặt rạng rỡ sung sướng nói:

- Trúc ca ca thật tốt!

Tuấn Minh hếch mũi nói:

- Thật không biết thẹn!

Ngọc Trân trừng mắt nhìn Tuấn Minh nói:

- Bộ người không muốn học?

Bọn họ hai người lại bắt đầu trận khẩu chiến, Phương Hiểu Trúc vội nói:

- Các người cứ muốn cãi nhau vậy ta làm sao dám dạy chứ?

Ngọc Trân lườm Tuấn Minh một cái rồi không nói gì. Bọn họ thấy thì lúc nào cũng khắc khẩu cãi vã kỳ thực rất thương nhau, không rời xa nhau nửa bước. Chẳng qua là vì sống với nhau từ nhỏ, luôn chơi với nhau nên tuy là anh em ruột thịt nhưng cứ coi nhau như là bằng hữu.

Phương Hiểu Trúc thay đổi câu chuyện nói:

- Thạch gia gia đi đâu?

Thạch Ngọc Trân nhanh miệng hỏi lại:

- Trúc ca ca thử đoán xem?

Phương Hiểu Trúc lắc đầu nói:

- Ta chịu thôi, cũng không có đầu óc đâu mà nghĩ ngợi nhiều xin Trân muội rộng rãi mà nói thật ra cho!

Tuấn Minh như muốn tranh công liền nói:

- Gia gia đi đón Phương bá phụ và bá mẫu!

Phương Hiểu Trúc nghe xong vẫn không tin ở tai mình liền ngó người ra một lúc thật lâu mới sung sướng reo lên:

- Minh đệ người nói thật chứ?

Tiểu Túy nãy giờ đậu trên sà nhà bấy giờ xen vào nói:

- Thanh thiên bạch nhật há lại có chuyện trong mộng sao?

Phương Hiểu Trúc bấy giờ mới biết được dụng ý của Tiểu Túy, trong lòng cảm thấy thẹn và trách nhảm nó, liền lúng túng nói:

- Tiểu Túy ca, người còn giận ta chứ?

Nói xong chàng không chần chừ chấp tay tạ lỗi với con vẹt.

Tiểu Túy nhìn thấy nói:

- Người thật là thông minh, biết sớm tạ lỗi ta!

Rồi sau đó Phương Hiểu Trúc từ trong miệng huynh muội họ Thạch và con vẹt Tiểu Túy biết được rất nhiều về điều mà từ đó đã khai hết những nỗi hoài nghi trong lòng bấy lâu nay.

Nguyên là, trong ba năm qua Phương Thiếu Tùng nhận vì nhận lời dặn của nhạc phụ là Thiết Tâm tú sĩ Tăng Bật khổ luyện Nhất Tâm Thiền Công trong Thiên Long Mật Kinh. Sau hôn lễ chừng một năm không hề một đêm chần gối. Thật sự giao tình với Nguyệt Hà tuy nhiên trên danh nghĩa vẫn là phu thê. Tuy lúc đầu Phương Thiếu Tùng trước thân hình ngọc ngà của Nguyệt Hà cũng nhiều phen tâm cuồng ý loạn thật khó lòng lắm mới kiềm chế nổi, cuối cùng lòng kiên nghị hơn người đã giúp chàng giữ lại thần khí bình thường, vượt qua những ngày gian khổ!?

Nguyệt Hà hiển nhiên không hiểu rõ nguyên nhân tại sao Thiếu Tùng lại thờ ơ lãnh cảm trước tình dục như vậy! Nàng cũng ngầm theo dõi nhưng tuyệt nhiên vẫn không tìm ra được nguyên nhân, tình cảm phu thê dần dần có phần lạnh nhạt.

Lại nói từ khi Thiếu Tùng lo khổ luyện Nhất Tâm Thiền Công công việc trong gia trang phụ phụ Phương Ấm Thần phần vì Hiểu Trúc bỏ nhà đi nên buồn rầu khôn xiết, từ đó không dám lộ diện ra ngoài tránh những cái nhìn ngờ vực của thiên hạ, và vậy là mọi chuyện coi như không nói cũng biết đều dần dần nằm trong tay Nguyệt Hà. Lại nói Nguyệt Hà là một con người thông minh khôn khéo, tuy chân tướng nàng ta là ai thì chúng ta cũng đã biết, nhưng nàng ta luôn tỏ ra luôn xứng đáng là một nàng dâu ngoan, lo liệu chu đáo mọi chuyện lớn nhỏ trong gia phủ, từ đó càng tăng thêm niềm tin đối với đôi phụ phụ già Phương Ấm Thần.

Từ chuyện này việc Thiếu Tùng ngày càng rời xa Nguyệt Hà là tất nhiên và kết thúc bằng việc Thiếu Tùng ra đi.

Lại nói, sau khi Nguyệt Hà nắm hết quyền hành trong tay, nàng ta liền thực hiện mấy việc, thứ nhất là hoán đổi nhiều gia nhân tỳ bộc trong gia phủ, thứ hai là

giao du rộng rãi với nhiều tầng lớp giang hồ bằng hữu.

Phương Ấm Thần trong Tam Tướng thanh danh rất lớn đã vậy cộng thêm thân phụ của nàng dâu là nhi nữ của Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bất nên không bao lâu Phương phủ chấn hưng rất nhanh.

Nhưng mâu thuẫn này lại nảy sinh từ trong chuyện đó, nên biết phu phụ Phương Ấm Thần gia thế mấy đời là cung quan nên phong cách tập quán sinh hoạt không như thường nhân, giao bằng kết hữu là phải có chọn lựa, nếu không phải là những kẻ sĩ quang minh chánh đại tuyệt đối không giao tình bằng hữu. Vậy mà nay Nguyệt Hà tự dưng giao hảo rộng rãi trên giang hồ không phân rõ trắng đen, long xà hổn độn thì hỏi làm sao phu phụ Phương Ấm Thần chịu được? Mâu thuẫn nảy sinh là tất nhiên.

Đôi phu phụ già này cảm thấy không vui đã nhiều lần gọi Thiếu Tùng vào khuyên cáo, nhưng Thiếu Tùng nhân vì quá thương yêu Nguyệt Hà và cũng vì tự nghĩ thẹn cũng tại mình đã không làm tròn phận trọng phu để phí đi thời xuân son của Nguyệt Hà nên chỉ lặng lẽ để những chuyện ấy trong lòng mà không nói ra, và đó cũng là một nguyên nhân khiến chàng ra đi.

Hiển nhiên khi chàng bỏ đi trong thâm tâm vẫn nuôi một kỳ vọng là sau khi khổ luyện thành tựu Nhất Tâm Thiền Công sẽ trở lại với Tăng Nguyệt Hà và mơ ước sẽ có với nàng một hài nhi, tự nhiên lúc đó mọi chuyện sẽ ổn thỏa, dâu vào đây, nào ngờ chàng không có một mảy may biết được chân tướng của ái thê của mình thực ra là ai?

Về sau, diễn tiến trong gia phủ như thế nào thì Phương Hiểu Trúc đã rõ, chỉ có chuyện Phương Thiếu Tùng đi đâu và song thân hiện tại ra sao?

Qua huynh muội họ Thạch và Tiểu Túy, Phương Hiểu Trúc biết tiếp:

Nguyên là sau khi rời gia trang Phương Thiếu Tùng chưa biết đi đâu, nhưng trong đầu lại nghĩ phải tìm một nơi thanh vắng ổn định để tiếp tục luyện công trong những năm tháng còn lại, chợt chàng nhớ đến nhạc phụ bèn nghĩ "Người đã dạy mình luyện công tất phải giúp đỡ mình trong lúc này!" nghĩ vậy chàng ta bèn tìm đến nhạc phụ, sau khi nghe chàng trình bày hoàn cảnh hiện tại Thiết Tâm Tú Sĩ ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi quyết định lưu chàng lại, nhưng không phải trong gia phủ mà là một sơn cốc lúc ông ta còn trẻ tuổi từng luyện võ nghệ, Thiếu Tùng thế là được an bài ẩn cư ở đó.

Một ngày sau hai năm kể từ ngày chàng kết hôn với Nguyệt Hà, trong lúc chàng đang luyện công đột nhiên cảm thấy chân khí trong người trỗi lên cực

mạnh, đả thông hai mạch Nhâm Đốc và thập nhị kinh mạch trong lòng chàng rất hồ hởi, tự hỏi một mình: “Ồ như vậy là ta đã luyện thành Nhất Tâm Thiền Công.”

Chính lúc đó nhạc phụ chàng từ sau lưng cười nói:

- Hài nhi, người quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng của ta!

Nói rồi Tăng Bật lại chuyển ý nói:

- Người phải nên bảo nguyên chân khí pháp hành công liên tục trong ba ngày nữa mới thực sự thành phục và đạt đến thập thành công lực!

Phương Thiếu Tùng thi lễ nhạc phụ, vừa như vui mừng nghĩ đến ngày đoàn tụ với Nguyệt Hà, chàng reo lên:

- Nhạc phụ...

Mặt chàng không giấu được tâm sự bên trong liền hồng lên, Tăng Bật chỉ thoáng nhìn thấy là biết ngay tâm ý chàng ta, ông lưỡng lự một lúc trong lòng như có điều gì ẩn khúc khó nói, một hồi sau mới lên tiếng được:

- Người định hỏi về điều ước hai năm trước phải không?

Thiếu Tùng chỉ cúi đầu thẹn thùng im lặng.

Tăng Bật bỗng nhiên nghiêm nét mặt nói thật ra:

- Hài nhi, ta muốn nói cho người nghe một điều hết sức làm cho người thất vọng, đó là người mà người đang ôm ấp trong lòng thực ra không phải là hài nhi của ta!

Lúc ấy Thiếu Tùng như nghe sét đánh ngang tai, thấy choáng cả người phần khí trời dậy nhìn chằm nhạc phụ sững sờ, chỉ "hừ" được một tiếng rồi im bất không biết nói gì hơn, vì mọi chuyện cũng đã rồi. Hơn nữa Tăng Bật cũng đã đối xử tốt với chàng trong những ngày qua điều mà lúc ấy chàng nghĩ đến là muốn biết rõ ngọn ngành sự việc. Lúc ấy Tăng Bật không đợi chàng hỏi nói ngay:

- Hài nhi, người không nên hiểu lầm ta, nên biết rằng trên thực tế không một ai có thể ngờ được chuyện này xảy ra cả.

Phương Thiếu Tùng chỉ trầm lặng lắng nghe, Tăng Bật lại nói tiếp:

- Mãi cho đến khi hôn lễ hoàn tất, vì chuyện nữ nhi đó thụ thương ta mới phát hiện ra nó không phải là Hà nhi của ta.

Phương Thiếu Tùng dáng vẻ hoài nghi nói:

- Lời này nói ra làm sao cho người khác tin được chứ?

Tăng Bất bất giác mặt già hồng lên, nhỏ giọng nói:

- Nói ra chúng ta nên ngẫm cảm ơn người đã ra tay phóng Thất Tuyệt Châm mới phải...

Phương Thiếu Tùng bỗng đổi cách xưng hô nói:

- Lời này tiền bối nói, văn bối thiển cận thực tình không hiểu.

Chàng thay đổi xưng hô là cũng đúng thôi, vì rằng Nguyệt Hà của chàng đâu phải là Nguyệt Hà của Tăng Bất!

Tăng Bất cười nhẹ nói:

- Vì cây Thất Tuyệt Châm đó mới khiến cho nữ nhi đó hiện nguyên hình. Nữ nhi đó có phong cách đến giọng nói giống hệt Nguyệt Hà như hai giọt nước, đừng nói đến người ngoài mà đến ngay hai thân già chúng ta nếu không nhìn thấy vết tích trên tay nữ nhi đó thì cũng coi như mù luôn!

Phương Thiếu Tùng nghe đến đó thấy trong chuyện này cũng có ẩn tình bèn trở mắt nhìn Tăng Bất. Tăng Bất hiểu tâm ý chàng không đợi hỏi tiếp nói ngay:

- Bởi vì trên tay Hà nhi là có một nốt ruồi son, nhưng nữ nhi lại không có.

Phương Thiếu Tùng nghe Tăng Bất nói vậy nghĩ lại thấy là đúng trên tay Nguyệt Hà không có vết son, lúc ấy nghe Tăng Bất nói tiếp:

- Nếu không có cây "Thất Tuyệt Châm" đó thì họa kiếp giang hồ tàng ẩn tuyệt không biết đâu mà lường trước!

Phương Thiếu Tùng nghe Tăng Bất nói như vậy hoảng hốt, Tăng Bất giải thích:

- Nữ nhi đó giả mạo Hà nhi để vào Phương gia, nếu chúng ta không phát hiện ra thì không những Phương Tăng hai nhà chúng ta có thể biến thành thù nghịch mà đến Võ Lâm Chí Tôn thanh danh cũng một sớm một chiều bị hủy hoại.

Phương Thiếu Tùng không ngờ sự tình có thể nghiêm trọng như vậy, liền nói:

- Có những chuyện này ư?

Tăng Bất an ủi chàng nói:

- Trong chuyện này hoàn toàn là thật, đoán từ thân phận của nữ nhi có lộ ra. Ta trong hai năm qua ngấm theo dõi điều tra cũng đã nắm được nhiều điểm quan trọng và cũng đã có đưa ra kế sách đối phó.

Phương Thiếu Tùng từ những lời Tăng Bất nói cộng với những gì chàng biết

được về Nguyệt Hà, chàng nhận thấy Tăng Bật nói sự thật. Bỗng nhiên cảm thấy con người Nguyệt Hà không ngờ lại thâm độc như vậy, trong lòng bỗng chốc lửa giận bốc lên, bèn đứng dậy nhìn Tăng Bật nói lớn:

- Ta phải trở lại gia trang tính sổ với cô ta mới được!

Nói xong là nhún mình vọt đi ngay!

- o O o -